

Frightened though she was, Gretel figured out a way to fool the witch. First she gave Hansel a chicken bone. Then she smeared buttered on the old lady's glasses. Since the witch could now barely see, she had to reach into the cage to feel if Hansel was getting plump. But every time he gave her only the chicken bone to feel.

“You're still much too thin!” the witch would complain and toss him more candy to eat. Finally she got tired of waiting. “Light the oven,” she ordered Gretel. “Today I'm going to have a nice roasted little boy for dinner.” A little while later, she asked Gretel to see if the oven was hot enough. “I can't tell,” said the girl. Hungry and impatient, the witch screamed at her. “You're useless! The sooner I make a meal out of you the better.”

The witch walked over to the oven to check for herself. But as she bent down, Gretel pushed her inside and slammed the oven door shut. She then ran over to set her brother free. They stood silent waiting for the fire to consume the witch. Once they were sure she was gone, they took the house apart. They ate everything: the door, the roof, the walls...until there was nothing left but the oven.

Fraitnd ðəu ši: wəz, Grentl figjərd aut ə wei tu fu:l ðə wič. Fə:st ši: geiv Hænsəl ə čikin bəun. ðen ši: smiərd batər on ðə əuld leidis glæsis. Sins ðə wič kud nau beərli: si:, ši: hæd tu ri:č intə ðə keidž tu fi:l if Hænsəl wəz getiŋ plamp. Bət evri taim hi: geiv hə: əunli ðə čikin bəun tu fi:l.

„Ju:r stil mač tu θin!“ ðə wič wud kəmplein ænd tōs him mo: kændi tu i:t. Fainəli ši: gōt taiəd əv weitiŋ. „Lait ðə avn,“ ši: ə:ded Gretl. „Tədei aim gəuiŋ tu hæv ə nais rəustəd litl boi fo: dinə.“ ðə litl wail leitə ši: əskt Gretl tu si: if ðə avn wəz hōt inaf. „Ai kənt tel,“ sed ðə gə:l. Həŋgri ænd impeisənt, ðə wič skri:md æt hə:. „Ju:r ju:sləs! ðə su:nə ai meik ə mi:l aut əv ju:, ðə betə.“

ðə wič wōlkd əuvə tu ðə avn tu ček fo: hə:self. Bət əz ši: bent daun Gretl pəst hə: insaid ænd slæmd ðə avn do: šat. Ši: ðen ran əuvə tu set hə: braðə fri:. ðei stəd sailənt weitiŋ fo: ðə faiər tu kənsu:m ðə wič. Wans ðei wə: šə: ši: wəz gōn, ðei tək ðə haus əpɑ:t. ðei eit evriθiŋ : ðə do:, ðə ru:f, ðə wōls...antil ðeər wəz nəθiŋ left bət ðə avn.

Ačkoliv byla Mařenka vystrašená, přišla na způsob jak ježibabu oklamat. Nejprve dala Jeníčkovi kuřecí kostičku. Pak umazala stařenčiny brýle máslem. Jelikož ježibaba teď sotva viděla, musela do klece sáhnout a vyzkoušet, jestli Jeníček tloustne. Ale pokaždé ji podal pouze kuřecí kostičku.

„Jsi pořád moc hubený!“ stěžovala si ježibaba a hodila mu k jídlu více bonbónů. Nakonec ji čekání znudilo. „Zpal pec,“ přikázala Mařence. „Dnes budu mít na oběd chutného, pečeného, malého chlapce. Po chvíli požádala Mařenku, aby se podívala, jestli je pec dost horká. „Nevím,“ řekla holčička. Hladová a nedočkavá ježibaba na ni zakřičela. „Ty jsi k ničemu! Čím dříve si tě upeču, tím lépe.“

Ježibaba šla k peci, aby ji zkontrolovala sama. Ale když se sehnula dolů, Mařenka ji strčila dovnitř a přibouchla dvířka pece. Pak utíkala aby uvolnila svého bratra. Potichu stáli a čekali až oheň ježibabu zničí. Jakmile si byli jistí, že je pryč, zničili celou chaloupku. Všechno snědli, dveře, střechu, stěny...dokud nezůstalo nic jiného než pec.

